

KÂHYA VE KLARA

Patrick deWitt

Çeviri: Kıvanç Güney

 domingo

KÂHYA VE KLARA
PATRICK DEWITT

Özgün ismi: Undermajordomo Minor
© 2015, Patrick deWitt

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2017 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Sertifika No: 12746
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Kıvanç Güney
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşik
Özgün Kapak Tasarımı: Dan Stiles
Kapak Uyarlama: Miray Doğan

ISBN: 978 605 4729 96 8

Baskı: Mart 2017
İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8
Yenibosna - Bahçelievler İstanbul
Tel: (212) 496 11 11 Sertifika No: 10614

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Şahkulu Mah. Büyük Hendek Cad.
Brot Apt. No: 4 D: 10 Beyoğlu İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Gustavo'ya

Ne kadar sancılıdır sana ıstırap veren Őeyle yolları
ayırmaq. Ve nasıl da suskundur dűnya!

ROBERT WALSER

Lucy'nin kiliseyle pek arası yoktu. Severek kullandığı, kendi imalatı nüktelerden biri olan "Adem'i Adem'den ayıramam," lafının meydanadaki çeşmenin orada aylaklık eden koca kollu kadınlardan daha iyi bir dinleyici kitlesini hak ettiğini düşünürdü. Fakat Peder Raymond'da onu etkileyen bir şeyler vardı: Bir çeşit içtenlik, kirlenmemiş bir duygudaşlık. Peder Raymond ahlaklı ve insancıl bir adamdı. Tanrı'ya karşı görevlerini harfiyen yerine getiriyor ve geceleri, odasında tek başına, Kutsal Ruh'un kuş sürüleri misali bedeninde süzüldüğünü hissediyordu. Lucy'nin turp gibi olduğunu görmek onu sevindirmişti. Aslında kimi görse sevinirdi. Köydekilerin çoğu dindar değildi ve bazen bütün gün kapısını çalan olmuyordu. Misafirini salona almış, Lucy ağzına götürmeden un ufak olan müzelik kurabiyelerle dolu bir tepsi getirmişti. Demlikteki açık çayda da keyifli bir lezzet bulamayan Lucy, sonunda bir şeyler atıştırma fikrinden tamamen vazgeçerek yabancıнын ziyaretini anlatmaya koyulmuştu. Hikâyenin sonunda o adamın kim

olduğunu sorunca, Peder Raymond'ın yüzünde aşırı gergin bir ifade belirmişti.

“Ben nereden bilebilirim ki?” diye sormuştu.

“Tanrı olabileceğini düşünüyordum,” demişti Lucy.

Peder Raymond kararsız görünmüştü. “Tanrı geceleri orada burada dolaşıp hastalık saçmaz.”

“Ölümdü o zaman.”

“Olabilir.” Peder Raymond burnunu kaşımıştı. “Ama belki de haydudun tekiydi. Evde kayıp bir şey var mı gözüne çarpan?”

“Bir tek babam.”

“Hımm,” demişti rahip. Bir kurabiye almış, kurabiye anında telef olmuştu. Peder ellerindeki kırıntıları silkelemişti.

“O adam yine gelecek sanırım,” demişti Lucy.

“Öyle mi dedi?”

“Hayır. Hissediyorum.”

“Eh, iyi ya işte. Bir dahaki gelişinde adını sormayı unutma sakın.”

Nihayetinde Peder Raymond çuval bezine bürünmüş yabancıya dair Lucy'nin içini rahatlatacak bir şey yapamamıştı; ancak başka bir konuda, beklenmedik şekilde yardımı dokunmuştu. Lucy gelecek için bir planı olmadığını itiraf edince rahip hiç üşenmeden yüz kilometre çapında bir daire içindeki bütün şatolara birer tavsiye mektubu yazmıştı. Çünkü Lucy'nin bir çeşit hizmetkâr olarak başarı gösterebileceğini düşünmüştü. Baron von Aux diye birinin doğudaki uzak ve ıssız sıradağlarda bulunan şatosunun başkâhyası olan Myron

Olderglough'un hariç, mektupların hiçbirine cevap gelmemişti. Bay Olderglough'u ikna eden şey, Peder Raymond'ın Lucy'yi "güvenli bir liman arayan çapasız bir ruh" gibisinden romantik sözlerle tasvir etmesi olmuştu. (Peder Raymond'ın yalnız gecelerini macera romanları okuyarak geçirdiği, bu romanların hem rüyalarını hem de gündelik yaşamını renklendirdiği rivayet edilirdi. Bunun doğruluğuna dair kanıt yoktu ama rahibin şairane tabirler kullanmaya meyilli olduğu su götürmez bir gerçektir.) Resmî bir dille yazılmış mektubun ekinde bir iş ve maaş teklifi vardı. Kıdemi (Bay Olderglough işi başkâhya altı olarak tanımlamış, Peder Raymond ve Lucy böyle bir iş tanımı olmadığına karar vermişlerdi) düşük bir pozisyonda ve maaşı da bunu yansıtıyordu ama yapacak daha iyi bir işi, varacak bir yeri olmayan, çuval bezine bürünmüş adamın tekrar gelmesinden çekinen Lucy kaderine razı gelip Olderglough'a cevap yazmış, teklifi resmî olarak kabul etmişti. Bu kararı saf bir aşk, en acılısında gönül yarası, ruha sirayet eden dehşet, akut bir cinai dürtü ve daha pek çok şeye yol açacaktı.

Baron yatağına bağlandıktan kısa süre sonra ayıldı ve yakalandığını anlayarak çırpınıp ulumaya, küfredip tükürmeye, derin derin kükremeye başladı, böyle öfkeden kudururken de vücut işlevlerinin kontrolünü yitirdi; ya da belki hiddetini sözsüz olarak ifade etmek için bunu bilhassa yapmıştı – nedeni ne olursa olsun, Lucy bu manzarayı oldukça tiksiniç buldu. Bay Olderglough'sa, bilakis sabrın ötesinde bir tavırla doğal karşıladı; sanki gözü dönmüş, gaitaya batmış bir ruh hastasıyla değil, huysuzlanan bir bebekle ilgileniyordu. Fakat şafağa doğru yaşlı olduğunu hissetmeye başladı ve dinlenip kendini toparlamak için müsaade istedi; orada kalıp Baron'a nezaret etmesi emrini alan Lucy söyleneni yaptı ve adamcağız bitap düşüp bitkin vaziyette uykuya dalıncaya kadar uzakta oturup Baron'un devam eden öfke nöbetini izledi; ardından Lucy de sandalyesinde dimdik oturarak yorgunluğa teslim oldu. Birkaç saat sonra öğleden sonrasının aşırı parlak güneşi kendi gerçeğiyle ikisini birden uyandırırverdi. Göz ucuyla Lucy'yi görür görmez başını çeviren Baron'un yüzüne bir sakinlik geldi. Belki dinlenmiş olduğu belki

de çılgınlığı kendiliğinden bir süreliğine geri çekildiği için, yeniden insan gibi görünmeye başlamıştı ansızın.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Ben Lucy efendim. Merhaba.”

“Ne işin var burada?”

“Burada yaşıyorum efendim. Bay Broom’un yerine geldim.”

“Broom.” Baron bunu öfkeli gözlerle, adamın ona bir kastı varmış gibi söylemişti. Aklına ertelenemez bir fikir gelmiş gibi telaşlandı. “Beni hemen çözeceksin,” dedi.

“Bunu yapmamam gerekiyor efendim.”

“Ya çözersin ya da kovulursun.”

“Üzülerek size karşı gelmek zorundayım efendim; emirleri Bay Olderglough’dan alıyorum ve onun sözünden çıkmamam gerekiyor.”

Baron, “Bay Olderglough,” derken, ses tonundan adamı sevdiği anlaşılıyordu. “Peki, o nerede şimdi?”

“Buradayım, her zamanki gibi,” dedi, elinde buharı tüten bir kâse çorbayla odaya girerken fazlasıyla dinlenmiş görünen Bay Olderglough. “Nerede olursam olayım yine buradayım.” Yatağın kenarına oturan Bay Olderglough, Baron’un geri dönmüş olduğunu anlayınca bayram etti. “Ah, tekrar hoş geldiniz efendim. Sizi görmek bana iyi geliyor, ne yalan söyleyeyim.”

Baron gülümsedi. “Nasıl gidiyor Myron?”

“Eh, yuvarlanıp gidiyorum işte efendim.”

“Hep aynı mı?”

“Hayatın hengâmesi.”

“Melankoli ne durumda, sorabilir miyim?”

“İnatçı ve ısrarcı, maalesef.”

“Keşke mütevazı saadet de böyle azimli olsaydı ha?”

“Çok doğru dediniz efendim.”

Baron çenesiyle Bay Olderglough’un ellerindeki kâseyi işaret etti. “Onda ne var? Agnes yine mutfağın altını üstüne getirmiyordur umarım.”

“Korkarım öyle yapıyor efendim.”

“Ve sanırım benim de buna katkıda bulunmamı istiyorsun, aklında bu mu var?”

“Aslında öyle.”

“İçinde ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bana sorarsanız, gözünüzü karartıp yemek en iyisi efendim. Ruhunuzu dirilteceğini bilmeniz yeterli.” Bay Olderglough et suyuna çorbadan bir kaşık alıp Baron’a içirdi. Baron isteksizce içerken yüzünü öyle buruşturdu ki gözleri bile kısıldı.

“Karabiber tutkusu hâlâ geçmemiş.”

“Tutkulu bir kişilik efendim, gerçek bu.”

Baron dikkatle kâsenin içine bakıyordu. “Şu yüzen şey nedir öyle?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var efendim. Haydi yemeye devam edelim ve bugünün bize daha ne sürprizleri varmış görelim, ne dersiniz?”

Baron razı olup yemeye devam etti. Lucy ikisini izlerken, birlikte ne yıllar yaşadıklarını merak etti. Birbirlerine o kadar alışkındı ki bir şeyin parçalarını tamamlar gibiydiler; birinin ötekini kaşıkla beslemesi dünyanın en doğal şeyi gibi görünüyordu. Kâse boşalınca Bay Olderglough sordu:

“Evet, o kadar kötü müydü?”

Baron, “Öyle olduğunu gayet iyi biliyorsun,” diye yanıt verirken, yine de fazlasıyla dinçleşmiş görünüyordu. “Şimdi,” dedi, “anadan üryan ve kırk hamamda birden yıkanmaya ihtiyaç duyacak vaziyette kendi yatağıma bağlı olduğum gerçeğinden söz etme vakti geldi sanırım.”

“Evet, o konuya gelirsek, efendim,” dedi Bay Olderglough. “Sizi böyle bir durumda görmenin beni üzdüğünü söylemem gerek bile yok. Fakat aynı zamanda, bunun bir zaruret olmadığını da iddia edemem çünkü öyleydi.”

“Ben yine... yaramazlık mı yaptım?” dedi Baron.

“Birkaç aydır, efendim, evet. Anımsamıyor musunuz?”

“Hatırlar gibiyim.” Baron burada geçmişe doğru baktı ve gördüğü şey onu ürpertti. “Hiç hoş değil,” dedi.

“Bu konuda bir itirazım olamaz efendim. Herhalde en iyisi pek düşünmemek.”

“Evet.”

“Geçmişe kafa yormak yerine geleceğe bakalım.”

“Sağlıklı bir bakış açısı, Myron, teşekkür ederim.” Baron havayı kokladı. “Şimdi beni çözecek misin peki?”

“Çözmeyeceğim efendim, hayır.”

“Ne zaman çözebileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Çok yakında diye umuyorum.”

“Sen hep adil bir adam olmuşsundur.”

“Öyle olduğuma inanmak isterim efendim.”

Baron yüzünü buruşturdu. “Başım neden acıyor?”

“Şey, efendim,” dedi Bay Olderglough, “öyle bir vaziyetteydiniz ki size sopayla vurmak zorunda kaldım.”

“*Sopayla vurdum* mu dedin?”

“Evet.”

“Böyle bir şey yapabileceğini zannetmezdim.”

“Ben de. Hatta cüretimi mazur görün, oldukça heyecan vericiydi.”

“Öyle olmalı. Bir ara bana anlatmalısın.”

“Elbette efendim.”

“Başka yaralanan oldu mu?”

“Zamanında benim kolumu kırdınız ama şu an turp gibiyim. Bizim küçük Lucy’yi de öyle korkuttunuz ki kafasını yere çarptı, değil mi evlat?”

Baron, Lucy’ye bakınca yüzüne öyle bir hüznün yerleşti ki sanki saf gün ışığında Lucy’nin porselen çehresini incelemek ona günahlarını anımsatarak utancın pençesine düşmesine neden oldu ve Baron dönüp yüzünü yastıklarla yorgana gömdü. İncecik, derin bir sesle sızlanarak, bir süre hüznüyle boğuştu; Lucy’nin gözüne acınası ama fazlasıyla sevimli biri gibi göründü. Fakat Lucy’nin duygudaşlığı kısa ömürlü oldu zira çok geçmeden Baron’un sesi hırçınlaştı ve adam yine bağırıp çağırarak küfürler savurmaya, tükürmeye başladı, ikinci kişiliği yine ruhunun dümenini ele geçirmiş gibiydi. Lucy bunu moral bozucu ve tabii ki korkunç buldu; ama Bay Olderglough birazcık bile şaşırmış değildi. Lucy’yi Baron’un odasından çıkardı. Koridorda tatlı tatlı yüzüne baktı. Çömezine bu işin üstesinden geleceklerini söyledi.